

[Jørgen Jørgensen.]

Brug for netop nu; men man har aldrig stillet sig afvisende overfor, at der blev truffet særlige Foranstaltninger til Støtte under de vanskelige Forhold dernede. Derfor afviser jeg det ærede Medlems Bemærkninger til Regeringen og Regeringspartierne om, at vi gennem den Udtalelse, som dér blev fremsat, skulde have indtaget en anden Stilling end den, der hele Tiden har været Regeringens og Regeringspartiernes.

Ved den Overenskomst, der her er indgaaet, er der, som jeg har nævnt, adskilligt, der ikke er efter vore Ønsker. Vi beklager meget, at det har været nødvendigt at gaa med til en Margarineafgift, og vi mener fremdeles, det havde været langt rimeligere, om Pengene var skaffet til Veje gennem direkte Beskatning af de store Indkomster, saaledes som Regeringen havde foreslaaet, hvilket ogsaa for Landbruget vilde have været langt bedre.

Men under den Forfatning, vi har, er der kun een Vej frem for Lovgivningen her i Landet, nemlig Forhandlingens Vej. Vi har strakt os vidt for at naa et Resultat, nogle vil maaske mene, at vi har strakt os for vidt. Men vi har ikke haft Valget imellem at faa vore egne Ønsker opfyldt eller at faa de Forslag, her foreligger. Vi har haft Valget imellem at faa det, der her foreligger, eller ingenting. Enhver, der kender det mindste til Forholdene her i Rigsdagen, ved, at det, der her foreligger, er det yderste, der var at opnaa. Stærkere og stærkere er det Krav rejst fra Befolkningen, at Rigsdagen skal handle, og jeg forstaar dette Krav; men samtidig maa Befolkningen vide, at dette betyder, at Partierne maa bøje sig, gøre Indrømmelser, og at intet Parti kan faa alt, hvad det ønsker.

Vi er gaaet med til dette Forlig, fordi vi mener, at der stod saa store Ting paa Spil, hvis Rigsdagen i denne Situation havde maattet give op, at det var forsvareligt at bringe de Ofre fra vor Side, som vi har maattet bringe. Saa værdifuldt for vort Folk anser vi det at være at styrke Parlamentarismen, at vi i en Tid, hvor Folkestyret løbes over Ende i andre Lande, mener det forsvareligt over for de Synspunkter, vi repræsenterer, at medvirke til Lovgivningsforanstaltninger som dem, der her er foreslaaet.

Stykke for Stykke har vi i den Del af Krisetiden, der er gaaet, afbødet de værste Virkninger af Krisens Ødelæggelser. Sammenbruddet er undgaaet, og Produktionen er holdt i Gang. Dette Lovforslags Gen-

nemførelse betyder ikke, at Krisen er ovre. Men de nu foreslaaede Bestemmelser giver en Støtte til at holde Erhvervslevet oppe, som vil mærkes paa mange Omraader, de giver Ro og mere Stabilitet i Landbrugserhvervet, de giver en nødvendig Haandsrækning til de haardt ramte arbejdsløse, de støtter Kommunernes Økonomi, og de bidrager til at underbygge og styrke den Samling i vort Folk, der navnlig i en Tid som den, vi nu gennemlever, er saa uhyre værdifuld.

Vi kan da anbefale disse Forslag til Vedtagelse, selv om de paa flere Punkter ikke er Udtryk for vore Ønsker; men jeg tror, at dette Forlig vil bidrage til at styrke den Opfattelse i Befolkningen, at bedre vilde det være for alle Parter, om vi havde en forfatningsmæssig Ordning, der gjorde det muligt, at Flertallet i dette Ting fik den Mulighed for at bestemme Lovgivningen, som et virkeligt Folkestyre vilde give. Vi anbefaler Lovforslaget til Vedtagelse, idet jeg anbefaler Tingets Medlemmer at stemme for det Ændringsforslag, som Flertallet har stillet, og stemme mod de Ændringer, som er foreslaaet af Mindretallet.

Oluf Pedersen: Nu lykkedes det alt-saa at faa sluttet et Forlig; man maa indrømme, at det har været strengt at faa mikset det sammen. I Forhold til de oprindeligt fremsatte Lovforslag betyder det nu foreliggende Ændringsforslag ikke nogen Forbedring.

Forliget er jo forberedt gennem lange Tider, først ved den saakaldte Landbokommission, som vi i Dag hørte det ærede Medlem Hr. Krag sige havde haft en meget uheldig Sammensætning, idet den var blevet rent politisk, hvorfor man maatte sørge for, at der ikke kom Politikere med i det Udvalg, man nu agter at nedsætte. Efter at man i Landbokommissionen var blevet enig om Forslagene, kom de frem i dette høje Ting i September. Det endte imidlertid resultatløst, og vi erindrer den højtærede Statsministers Udtalelse den Gang om de mange Tusinder, som nu aandede lettet op. Trods dette har man alligevel fremsat Forslagene igen. Alene det, at man har kunnet holde Forhandlingerne gaaende i saa mange Maaneder uden at naa et Resultat, er en Indrømmelse af det, vi hævder fra Retsforbundets Side, nemlig, at disse Forslag ikke var sagligt nødvendige; for hvis de havde været sagligt nødvendige, havde det selvfølgelig været en Forbrydelse ikke før nu at naa til Enighed om dem.